

[Winnie Russell.]

af, at man ved lovrevisionen i 1975 lempede på adgangen til at indgå § 12-aftaler, specielt med henblik på forestående hospitalsindlæggelser m. v. Såfremt arbejdsgiverne føler sygdomsrisikoen hos nyantagne som særligt belastende, burde de i større udstrækning gøre brug af muligheden for at indgå § 12-aftaler.

Venstres forslag om at ændre dagpengelovens § 28 er helt i strid med dagpengelovens grundprincipper, idet man ved beregning af arbejdsgiverperioden fastsatte denne under hensyntagen til, hvor stor en del af de samlede dagpengeomkostninger der skulle falde på arbejdsgiveren; resultatet blev 5 uger. En konsekvens heraf var, at arbejdsgiveren selv måtte bære sin egen sygdomsrisiko i denne arbejdsgiverperiode, idet han billedlig talt var sin egen arbejdsgiver.

Da denne risiko naturligvis, specielt hos mindre arbejdsgivere, hvis egen arbejdsindsats i virksomheden var af væsentlig betydning for indtjeningen, kunne være meget tung at løfte, åbnede man i § 28 adgang for disse selvstændige til en forsikring, der dækker denne risiko i de første 5 uger. De samlede udgifter for det offentlige i henhold til denne frivillige dagpengeordning beløb sig i 1975-76 til ca. 26 mill. kr., svarende til ca. 1,1 pct. af de offentlige udgifter til sygedagpenge. På baggrund af disse små beløb må man hævde, at behovet for denne forsikring ikke har vist sig at være særlig stort.

Jeg vil som socialministeren spørge: hvor skal pengene komme fra? Den ene dag ønsker venstre, vi skal spare, og den næste dag ønsker venstre, vi skal tilslutte os forslag, der koster millioner af kroner.

Med hensyn til forslaget, der går ud på at ophæve aldersbetingelsen helt frem til 67 år, kan jeg tilslutte mig socialministerens udtalelser om at afvente de undersøgelser, der bliver foretaget i sikringsstyrelsen, inden vi tager stilling til dette punkt i forslaget.

På baggrund af dette afviser socialdemokratiet de to første punkter i forslaget.

Jørgen Junior (FP):

Man kan jo stille sig selv det spørgsmål: hvorfor kommer venstre nu med dette forslag, som absolut ikke er en livret, set fra vores side? Det er et utilstrækkeligt forslag, det er ikke godt nok, men samtidig er det helt oplagt,

at hvad angår nr. 1 og nr. 2, er det en forbedring, og fremskridtspartiet vil naturligvis stille sig positivt over for enhver forbedring, der kan indføres. Derfor må vi også være positive over for grundholdningen i dette forslag. Vi kan beklage, at venstre ikke vil komme med den rene vare, som har den virkelige effekt, men har det blot en psykologisk effekt, har det blot en lille effekt, så er det klart, at vi ikke skal stille os hindrende i vejen, men til sin tid vil bakke forslaget op.

Der er nok nogle enkelte spørgsmål at stille. Der er også nogle kommentarer, der allerede på basis af de bemærkninger, der er givet i lovforslaget, kan fremsættes. Hvis man tager bemærkningerne til nr. 2, tanken om et fast kronebeløb i stedet for 90 pct.-reglen, så må jeg sige, at jeg synes, det lyder som en særdeles fornuftig foranstaltning, og det må vi altså bakke op under udvalgsarbejdet.

Når vi kommer til nr. 3, hvor grundtanken med at ændre denne aldersgrænse fra de 50 til 67 år naturligvis er rigtig, og vi kan naturligvis bakke det op, vil jeg nok sige, at jeg synes, der er et par slemme skrubbudser i bemærkningerne. Blot det at forestille sig en differentiering af præmien efter alder, en forskel på 3 og 5 karensdage, det er vi ikke positive over for. Vi synes, det skal være mere enkelt, mere letforståeligt, og går i øvrigt, som det sikkert er hr. Peter Holst og de fleste andre, der er interesse- ret, bekendt, ind for, at der skal være en generel karenstid på 5 dage, og det bør gælde for alle parter, det bør gælde for offentligt ansatte, det bør gælde for andre arbejdstagere, det bør gælde for arbejdsgivere. Det bør ikke være således, som man har lagt op til det her i venstres forslag, at der laves vanskelige, indviklede ordninger.

Men stort set er vi altså positive. Vi håber, at der i udvalget kan vise sig et fornuftigt flertal for en ordning, der naturligvis må have flertal i befolkningen, det er jeg ikke i tvivl om. Jeg beklager blot, at denne så fornuftige grundtanke ikke har resulteret i et forslag, der var en renere vare, end tilfældet er.

Jeg kan ikke undlade, når jeg hører socialdemokratiets repræsentanter spørge lidt forarget, hvor pengene skal komme fra, at komme med et modspørgsmål. Med alle de foranstaltninger, man laver på nuværende tidspunkt fra socialdemokratisk side, tænker man ikke meget på, hvor pengene skal komme fra. Det er jo uhyre